

Av **eldste Carlos H. Amado**

i De sytti

Kristus, Forløseren

[Forløserens] offer velsignet alle, fra Adam, det første, til det siste av alle mennesker.

Jesus Kristus, Guds sønn, ble født og døde under unike omstendigheter. Han levde og vokste opp i ringe kår, uten materielle ting. Han sa om seg selv: “Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til” (Lukas 9:58).

Han mottok aldri æresbevisninger, tjenester, anerkjennelse eller fortrinnsbehandling av politiske ledere på jorden eller av de religiøse lederne på sin tid. Heller ikke satt han i de fremste setene i synagogene.

Hans forkynnelse var enkel, og selv om store skarer fulgte etter ham, besto hans tjenestegjerning alltid av å velsigne folk en etter en. Han utførte utallige mirakler blant dem som tok imot ham som en som var sendt fra Gud.

Han ga sine apostler myndighet og kraft til å gjøre mirakler og “større gjerninger” enn han selv gjorde (Johannes 14:12), men han delegerte aldri til dem det privilegium å tilgi synder. Hans fiender ble sinte da de hørte ham si: “Gå bort, og synd ikke mer” (Johannes 8:11), eller “Dine synder er deg forlatt” (Lukas 7:48). Denne retten tilhørte bare ham fordi han er Guds Sønn, og fordi han ville betale for syndene med sin forsoning.

Hans makt over døden

Hans makt over døden var en annen guddommelig egenskap. Den store Jairus, en synagogeforstander, “bad ham om å komme hjem til sitt hus. For han hadde en eneste datter... og hun lå for døden” (Lukas 8:41–42). Mesteren hørte hans bønn, og mens de gikk, kom en tjener til Jairus og sa: “Din datter er død. Umak ikke Mesteren mer!” (Lukas 8:49). Da han kom inn i huset, ba Jesus alle om å gå ut, og straks tok han henne i hånden og sa til henne: “Stå opp!” (Lukas 8:54).

Ved en annen anledning, mens han var på reise til byen Nain, møtte han et gravfølge hvor en enke gråt etter å ha mistet sin eneste sønn. Full av barmhjertighet rørte han ved båret og sa: “Unge mann, jeg sier deg: Stå opp” (Lukas 7:14). Da folket så miraklet, utbrøt de: “En stor profet er oppreist iblant oss, og... Gud har gjestet sitt folk” (Lukas 7:16). Dette miraklet ble enda mer bemerkelsesverdig fordi de allerede hadde erklært den unge mannen juridisk død og var på vei for å begrave ham. Da to unge mennesker var bragt tilbake til livet, forbauset hans makt og myndighet over døden de troende, og fylte spotterne med frykt.

Det tredje tilfellet var det mest imponerende. Marta, Maria og Lasarus

var søsken som Kristus besøkte ofte. Da noen informerte ham om at Lasarus var syk, ble han værende i to dager før han dro av sted for å komme til familien. Da han trøstet Marta etter brorens død, vitnet han kategorisk for henne: “Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør” (Johannes 11:25).

Da Frelseren ba de sørgende om å fjerne steinen fra graven, hvisket Marta forsagt til ham: “Herre, han stinker allerede, for han har ligget der fire dager” (Johannes 11:39).

Jesus påminnet henne så kjærlig: “Sa jeg deg ikke at dersom du tror, skal du se Guds herlighet?” (Johannes 11:40). Og etter å ha sagt dette, utbrøt han med høy røst:

“Lasarus, kom ut!

Da kom den døde ut” (Johannes 11:43–44).

Etter Lasarus’ fire dager i graven, sto Guds Sønnens fiender overfor ugjen-drivelige bevis som de ikke kunne ignorere, svekke eller forvrengte, og “fra den dagen la de [uten grunn og med ond hensikt] planer om å drepe ham” (Johannes 11:53).

Det nye bud

Senere feiret den levende Kristus den siste påskehøytiden i Jerusalem sammen med sine apostler, innstiftet nadverdens ordinans og ga dem budet om å elske hverandre ved oppriktig tjeneste.

Hans lidelse i Getsemane

Etter dette, i det mest opphøyde uttrykk for hans kjærlighet til menneskeheten, og fullstendig frivillig, gikk han tappert og målbevisst for å møte sin mest krevende prøvelse. I Getsemane, i ytterste ensomhet, led han den mest intense smerte og blødde fra hver pore. I total underkastelse for sin Fader sonet han for

våre synder og påtok seg også våre sykdommer og plager for å kunne vite hvordan han kan hjelpe oss (se Alma 7:11–13).

Vi står i gjeld til ham og til vår himmelske Fader fordi hans offer velsignet alle, fra Adam, den første, til den siste av alle mennesker.

Freiserens dom og korsfestelse

Da hans lidelse i Getsemane var over, overga han seg frivillig til sine kritikere. Førrådt av en av sine egne ble han raskt dømt på en måte som var både urettferdig og ulovlig, i en

rettssak som var både manipulert og ufullstendig. Samme natt ble han anklaget for blasfemi, og dømt til døden. I sitt hat og tørst etter hevn – fordi han hadde vitnet for dem at han var Guds Sønn – sammensverget fiendene hans seg for å få Pilatus til å dømme ham. I denne hensikt endret de anklagen fra blasfemi til oppvigleri, slik at han måtte dø ved korsfestelse.

Hans fordømmelse blant romerne var enda mer grusom. Deres spott og hån angående hans åndelige rike, den ydmykende kroningen med en tornekrone, hans smertefulle pisking

og den langvarige smerten av hans offentlige korsfestelse, var alt sammen en klar advarsel til enhver som måtte våge å erklære seg som hans disippel.

I hvert øyeblikk av sin lidelse viste verdens Forløser enestående selvkontroll. Han tenkte alltid på å velsigne andre. Vennlig og kjærlig ba han Johannes ta seg av sin mor Maria. Han ba sin himmelske Fader om å tilgi bødlene som korsfestet ham. Med sitt verk på jorden oppfylt, overga han sin ånd til Gud og tok sitt siste åndedrag. Kristi fysiske legeme ble bragt til graven, og ble der i tre dager.

Forløserens arbeid blant de døde

Mens hans disipler led av sorg, motløshet og usikkerhet, utførte vår Frelser sin tjenestegjering på en ny måte i en annen fase av sin Faders fantastiske plan. I den korte perioden på tre dager arbeidet han utrettelige for å organisere det enorme arbeidet med å frelse sjeler blant de døde. Disse dagene ble noen av de mest håpefulle av alle for Guds familie. Under dette besøket organiserte han sine trofaste

tilhengere, slik at de kunne bringe det glade budskap om forløsning til dem som ikke fikk vite om den strålende planen i jordelivet, eller som hadde forkastet den. Nå ville de få anledning til å bli frigjort fra sitt fangenskap og bli forløst fra både de levende og de døde av Gud (se L&P 138:19, 30–31).

Oppstandelsens førstegrøde

Med sitt arbeid utført i ånde verden vendte han tilbake til jorden

– for å forene sin ånd med sitt fysiske legeme for alltid. Selv om han myndig hadde vist sin makt over døden, viser Skriftenes beretninger om dem han vekket fra de døde før sin oppstandelse, at de bare kom tilbake til et liv som hadde blitt mirakuløst forlenget – de skulle likevel dø.

Kristus var den første som oppsto for aldri mer å dø, for å besitte et fullkomment, evig legeme for alltid. I sin oppstandne tilstand viste han seg for Maria, som så snart hun gjenkjente ham, begynte å tilbe ham. Vår Forløser minnet henne med stor ømhet på sin nye og herlige tilstand: “Rør ikke ved meg! For ennå er jeg ikke faret opp til Faderen!” (Johannes 20:17) – enda et vitnesbyrd om at hans virke i ånde verden var reelt og fullført. Så, med en formulering som bekreftet realiteten av hans oppstandelse, sa han: “Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud” (Johannes 20:17). Etter å ha gått til sin Fader, vendte han igjen tilbake og viste seg for sine apostler. “[Han viste] dem sine hender og sin side. Da ble disiplene glade, da de så Herren” (Johannes 20:20).

Frelseren vil komme igjen

Jeg vitner om at Kristus vil komme tilbake på en måte som er svært forskjellig fra hans første komme. Han vil komme i kraft og herlighet, sammen med alle de rettferdige og trofaste hellige. Han vil komme som kongenes Konge og herrenes Herre, som Fredsfyrsten, den lovede Messias, verdens Frelser og Forløser, for å dømme levende og døde. Jeg elsker og tjener ham av hele mitt hjerte, og jeg ber om at vi må tjene med glede og engasjement, og at vi må være trofaste mot ham inntil enden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

